

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Бургас, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Янко Н. Новаков

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
като разглежда докладваното от Илияна Т. Балтова Въззивно търговско дело № 20242001000006 по описа за 2024 година

Производството е реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 252 от 1.08.2023 г., постановено по т.д. 245/ 2021 г. на Окръжен съд Бургас, са отхвърлени обективно съединените, при условията на евентуалност, искове на „Г. ООД в ликвидация, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. Б, к/с „Л.“, бл.*, ет. партер, с адрес за връчване: гр. С., ул. „Е“ № * – адв. А. М., за осъждане на М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж.к. „И., бл. *, ет. *, ап. *, да заплати на дружеството сумата от 50 000 лв., като частичен иск, представляваща обезщетение за причинените на дружеството вреди от ответника, в качеството му на ликвидатор на дружеството, за периода от 19.06.2017 г. до 28.05.2021 г., представляваща част от общия размер 684 945 лв. на дължимо обезщетение за причинени на дружеството имуществени вреди от дейността ѝ като негов ликвидатор, за периода 17.10.2017 г. до 27.05.2021 г., изразяващи се в претърпяна вреда от получаване на цената от продажби на недвижими имоти по лична (чужда) банкова сметка *****, ведно със законната лихва върху горната главница, за периода от 9.03.2022 г. - до окончателното му изплащане; и при условия на евентуалност – да заплати сумата от 50 000 лв., частично от 212 540 лв.,

представляваща положителната разлика между цените в нотариалните актове и пазарната цена на имотите, представляваща част от общия размер на дължимо обезщетение за причинени на дружеството имуществени вреди от дейността ѝ като негов ликвидатор за периода 17.10.2017 г. до 27.05.2021 г., изразяващи се в претърпяна загуба от извършени продажби на недвижими имоти, под пазарната цена на имотите, ведно със законната лихва върху тази главница от датата на предявяването на исковата молба - 27.05.2021 г. до окончателното изплащане.

Присъдени са разноски.

Постъпила е въззивна жалба от „Г. ООД, срещу постановеното решение, в която същото се квалифицира като неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и процесуалните правила, и необосновано. Въвежда се искане за отмяната му и постановяване на ново решение по съществото на спора, с което предявените искове бъдат уважени в цялост.

В жалбата се застъпва позиция, че неправилно е прието от съда от първа инстанция, че по делото не е установено да е налице действие или бездействие на въззиваемата, в качеството ѝ на ликвидатор на дружеството, от което да са произлезли вреди за дружеството. При позоваване на приетата по делото съдебно оценъчна експертиза, се поддържа, че при сделките, предмет на настоящия процес, е налице пазарна оценка на недвижимите имоти далеч по-висока от стойността, на която са изповядани сделките и следователно е налице причинена вреда на дружеството, представляваща претърпяна загуба от неизгодни продажби. Оспорват се изводите на съда, че реално получената цена по процесните сделки е в размер, значително надвишаващ пазарната оценка на имотите.

Излагат се аргументи против възприетото от първоинстанционния съд по отношение на претенцията за нанесени вреди, чрез откриване на лична банкова сметка на името на ликвидатора, по която са получавани всички суми, които би следвало да постъпват по сметката на дружеството. По мнение на въззивника, това действие, само по себе си, е противоправно, тъй като цели пречатстване на събирането на съответните задължения от кредитора, в полза на когото е бил наложен запор.

В допълнение се изтъква, че фактическите изводи на първоинстанционния съд противоречат на събрания по делото доказателствен

материал. Въвеждат се доводи, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че получените суми за движимите вещи, намиращи се в имотите, компенсират загубата от ниската стойност на продажната цена на самите недвижими имоти.

Посочено е, че получаването на парични средства, предназначени за дружеството, по лична банкова сметка на въззиваемата е лишило съдружниците и съда, назначил ликвидатора, от възможността да упражняват контрол върху имущественото състояние на дружеството и начина на разходване на средствата.

Не се въвеждат искания по доказателствата.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от М. Д. Д., в който се поддържа, че същата е неоснователна и не следва да бъде уважавана.

Не се въвеждат доказателствени искания.

Претендират се разноски.

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговаря на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същата е допустима за разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл.269 ГПК, Апелативен съд Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл.266, ал.6 ТЗ, вр. чл.145 ТЗ. Разпоредбата дава възможност за ангажиране имуществената отговорност на ликвидатора, по подобие на управителя спрямо управляваното от него търговското дружество, когато вследствие неговите действия или бездействия са произлезли вреди за дружеството. За реализиране на тази специална по своя характер отговорност по т.нар. управителски деликт проявление следва да намерят онези правопораждащи факти, присъщи за деликтната отговорност, така, както е уредена в позитивното ни право – поведение,

противоправност, причинена вреда, причинна връзка с конкретни действия на управителя и необорена презумпция на вина на същия. Налице е решение на общото събрание на съдружниците за завеждането на иска.

Сложилите се между страните фактически отношения са проследени от първоинстанционния съд, като настоящият състав препраща към тях. Установяванията на факти не се оспорват от страните пред настоящата инстанция, поради което решаващият състав не намира за нужно да ги преповтаря в детайли.

В обобщение и в аспект на повдигнатите в жалбата оплаквания, следва да се посочи, че въззиваемата Д. има качеството на ликвидатор на дружеството – въззивник, като насочената против нея претенция касае дейността ѝ за периода от 17.10.2017 г. до 27.05.2021 г., съгласно последно уточнение по молба на въззивника от 5.12.2022 г. По – специално се сочат извършени през визирания период седем броя разпореждания с недвижими имоти на въззивника, по силата на **Нотариален акт № * от **.**, том *, рег. * дело № ** г. на пом. нотариус при нот. Б.К.; **Нотариален акт № * от **.**, том *, рег. № *, дело № *** г. на нотариус Н.Н.; **Нотариален акт № * от *** г.**, том *, рег. № **, дело № *** г. на нотариус Н.Н.; **Нотариален акт № *** от *** г.**, том *, рег. № ** дело № ***г. на нотариус Н.Н.; **Нотариален акт № * от ** г.**, том *, рег. № *** дело №**г. на нотариус Н.М.; **Нотариален акт № * от **г.**, том *, рег. №***, дело № ***г. на нотариус Г.С.; **Нотариален акт № * от *** г.**, том **, рег. № *** дело № *** г. на нотариус Ц.А..

Не е спорно в настоящия процес, че ликвидаторът Д. е получавала сумите при осребряване активи от ликвидиращото се дружество по банкова сметка, на която тя е титуляр.

Поддържа се от въззивника, като първо евентуално основание на иска за вреди, че сумите, получени от продажбите на горепосочените имоти са постъпили по лична сметка на ликвидатора Д. вместо по сметка на дружеството, като е въведено уточнение пред първата инстанция, че лишавайки дружеството от постъпления на паричните средства в неговия патримониум ликвидаторът неправомерно ги е присвоил.

В заключението на изпълнената пред първата инстанция съдебно – счетоводна експертиза е извършен подробен анализ на постъпленията и разходите по банковата сметка на ликвидатора, открита за целите на

ликвидацията – отговор на въпроси №№ 3, 7, 9, 10 и 11 от заключението. Видно от таблицата към отговор на въпрос № 7 общо постъпленията от продажбите на процесните апартаменти са в размер на 712 748,58 лв. Следва да се отбележи, че при две от продажбите суми са били трансферирани от купувачите директно към кредитори на дружеството в ликвидация – 50 000 лв. за апартамент № 45, както и 97 157,38 лв. за апартамент № 28 са постъпили по сметка на НАП Бургас, като остатъкът до общата цена на апартамент № 45 128 999 лв., а именно 31 842 лв., е постъпил по сметката на ликвидатора – отговор на въпрос № 10 и ред 2 на л.710 от делото пред първата инстанция таблица към отговор на въпрос № 11.

В изготвената към отговора на въпрос № 11 от заключението таблица – паричен поток, са визуализирани всички движения по сметката на ликвидатора – постъпления и плащания. Установено е от експерта, че движения има за периода 23.03.2018 г. – 31.12.2020 г., в резултат на които са реализирани постъпления по сметката в общ размер на 642 565,99 лв., от които от продажба на имоти – 565 591,19 лв. При прибавяне към последната сума на горепосочените плащания към НАП, в общ размер на 147 157,38 лв., се получава точно сумата от 712 748,57 лв. – установена от вещото лице като общо постъпление от продажбата на имоти – ред последен на колона 8 в таблицата към отговор на въпрос № 7 към заключението.

Разходваните средства от сметката са остойностени от вещото лице като възлизащи на 609 100,60 лв., при което е формирана разлика от 33 465,39 лв., за които експертът е установил, че са налични парични средства по сметката.

Проследени по описа на вещото лице в таблицата към отговора на въпрос № 11 разходите, извършени от ликвидатора Д. от посочената сметка, следва да се преценят като извършени за целите на ликвидацията - погасявани са задължения към кредитори на „Г. ООД и разноски по ликвидацията. Експертът е заключил, че изискванията за счетоводна отчетност на дружеството в ликвидация са били спазени, ликвидаторът е организиран счетоводното отразяване на паричните движения като негов разчет с отделните, обслужвани от него, дружества по отделни партии – отговор на въпрос № 7. За всички разходвани от сметката на ликвидатора парични средства за нужди на дружеството са налични първични счетоводни

документи, липсват разходи без документално обосноваване – отговор на въпроси №№ 3 и 4.

Всичко гореизложено позволява формиране на становище, че за дружеството – въззивник не се констатира настъпването на вреди от действия на ликвидатора по откриване на сметка на негово име като физическо лице и опериране с тази сметка за целите на ликвидацията. Ясно е, че от сочената сметка са обслужвани задължения на дружеството, не се установи разходване за нужди, различни от породените в производството, водено от ликвидатора. Ето защо, при отсъствие на първата предпоставка, присъща на деликтната отговорност, искът е лишен от основателност.

Повдигнатите в въззивната жалба оплаквания за противоправно поведение на ликвидатора в две посоки – препятстване обслужването на задължения на кредитор на дружеството, наложил запор върху неговите сметки, и лишаване съдружниците и съда от контрол върху разходването на средствата на дружеството, като преклудирани, не следва да се обсъждат, тъй като същите представляват въвеждане на нови фактически твърдения, които е следвало да се въведат пред първата инстанция. Дори и да бяха своевременно въведени обаче, те са несъстоятелни - първото оплакване представлява предявяване на чужди права пред съд, а по отношение на второто апелативният състав отбелязва, че ликвидацията на „Г. ООД не е приключила, изготвянето на окончателен отчет и баланс предстои, а надлежно оповестените в Търговския регистър годишни финансови отчети на дружеството в ликвидация осигурява възможност на съдружниците за текущ контрол върху дейността на ликвидатора.

Като второ евентуално основание за ангажиране отговорността на ликвидатора са въведени доводи за причинени вреди, посредством реализирани продажби на имущество на дружеството на цени под пазарните.

В представените по делото нотариални актове са посочени следните продажни цени: по **Нотариален акт № *** от ***, – 10 000 лв.; по **Нотариален акт № *** от **, – 20 000 лв.; по **Нотариален акт № *** от *** г. – 50 000 лв.; по **Нотариален акт № ***** от 27.08.2019 г. – 36 000 лв.; по **Нотариален акт № *** от ** г. – 129 000 лв.; по **Нотариален акт № *** от ** г. – 125 *** лв.; по **Нотариален акт № **** от *** г. – 105 615 лв.

От изпълнената в производството съдебно – счетоводна експертиза

става ясно, че сумите от продажбите на апартаментите по **Нотариален акт № ***; **Нотариален акт № ***; **Нотариален акт № *** и **Нотариален акт № *** са постъпили по сметката на ликвидатора. По извършените с **Нотариален акт № ***, **Нотариален акт № *** и **Нотариален акт № ***** продажби по сметката са постъпили в действителност 72 187 лв. по първата продажба, 97 791,50 лв. по втората и 132 985,70 лв. по третата. Съобразявайки, че тези плащания са постъпили по сметката на ликвидатора на дати, предхождащи нотариалните сделки и с вносители купувачите по тях, както и фиксирането на тези цени в предварителните договори, сключени между съдоговорителите по продажбите, представени по делото, настоящата инстанция намира, че това са действително уговорените и получени цени по продажбените сделки, а обстоятелството, че същите са симулирани в изброените по-горе три нотариални акта е извън предмета на настоящото дело.

Приетата пред първата инстанция съдебно – оценителска експертиза дава заключение относно пазарната стойност на продаваните имоти, към релевантните дати на отчуждаванията им, както следва: по **Нотариален акт № *** от ***, – 59 955 лв.; по **Нотариален акт № *** от **, – 84 712 лв.; по **Нотариален акт № *** от *** г. – 48 5* лв.; по **Нотариален акт № ***** от 27.08.2019 г. – 131 688 лв.; по **Нотариален акт № *** от ** г. – 131 456 лв.; по **Нотариален акт № *** от 2.11.2020 г. – 101 286 лв.; по **Нотариален акт № *** от *** г. – 93 819 лв. При съпоставката на тези цени с действително получените плащания по продажбените правоотношения се налага изводът, че ликвидаторът е постигнал продажни цени, надхвърлящи – за шест от седемте сделки, или близки до – за една от сделките, средните пазарните такива, което е аргумент в полза на заключението за отсъствие на причинени на дружеството вреди, както и на противоправно поведение от страна на назначения ликвидатор Д.. Предявеният частичен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Като краен резултат, изводите на настоящия състав съвпадат с тези на първоинстанционния съд, което налага оставяне на жалбата без уважение и потвърждаване на постановения съдебен акт.

При този изход от делото, въведеното искане и ангажирани доказателства, дружеството - въззивник следва да понесе сторените от въззиваемата страна разноски пред настоящата инстанция.

Въведено е възражение за прекомерност на заплатеното от въззиваемата адвокатско възнаграждение, в размер на 4650 лв. Възражението е неоснователно. Като съобразява вида на спора, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото, както и заплатеното за защита по същия правен спор от насрещната страна възнаграждение в размер на 6000 лв., настоящият състав намира, че претендираното в горния размер възнаграждение за един адвокат не е прекомерно.

Апелативният състав констатира допуснатата в диспозитива на съдебния акт на първоинстанционния съд очевидна фактическа грешка, тъй като при формулирането му е пропуснато да се посочи, че се отхвърлят искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца претендираните суми. След влизане в сила на настоящия съдебен акт, делото следва да се докладва на първата инстанция за поправка на допуснатата фактическа грешка.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 252 от 1.08.2023 г., постановено по т.д. № 245/ 2021 г. по описа на Окръжен съд Бургас.

ОСЪЖДА „Г. ООД в ликвидация, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. Б. к/с „Л.“, бл.* ет. партер, с адрес за връчване: гр. С., ул. „Е“ № 6 – адв. А. М., да заплати на М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж.к. „И., бл. *, ет. *, ап. *, сумата от 4650 лв. – съдебно-деловодни разноски пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на настоящото решение, делото следва да се докладва на първата инстанция за поправка на допуснатата фактическа грешка в диспозитива на решението на първоинстанционния съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____